

ring af redaktørens økonomiske forhold. Ligeledes forekommer det rimeligt, at erstatningsbeløb og sagsomkostninger, der skal tilfalde den forurettede, fortsat kan indkræves hos medieforetagendet.

Ændringsforslaget betyder videre, at der ikke kan idømmes straf af bøde af anden type. Baggrunden herfor er, at forslagsstillerne ønsker enhver antydning af objektivt ansvar for medieforetagendet i form af bøder fjernet fra lovforslaget. Såfremt der gennemføres et almindeligt bødeansvar for redaktøren og dette ansvar tillige omfattes af hæftelsesreglen i lovforslagets § 26, stk. 1, åbnes der for idømmelse af bødestraffe af ganske betydelig størrelse. Dette har i realiteten kun mening på grund af medieforetagendets hæftelse. Dermed er der efter forslagsstillerens opfattelse etableret en retstilstand, der i det væsentligste på bødeansvarsområdet er identisk med det objektive udgiveransvar, som ministeren netop ønskede at udelade i lovforslaget.

Til nr. 3

Den foreslåede ændring er alene af redaktionel karakter, idet redaktørens oplysningspligt er reguleret såvel i § 4 (periodiske skrifter) som i § 6 (radio og fjernsyn). Begge bestemmelser henviser til § 27, stk. 1.

Til nr. 4-6 og 8

Ifølge oplysninger fra Berigtigelsesnævnet behandles gennemsnitligt 15 sager om året, dog i 1990 kun 3, og kun lidt over 1/3 af sagerne fører til berigtigelser. Det må konstateres, at Berigtigelsesnævnet ikke har spillet nogen rolle i beskyttelsen af dem, der er forulempet af medierne. Det skyldes, dels at reglerne er for komplicerede, dels sagernes behandling. Komplikationerne opstår, fordi der skal en omfattende vurdering til, når det kræves, at den pågældende meddelelse skal være egnet til at påføre en ikke uvæsentlig skade i økonomisk henseende eller i offentlighedens omdømme.

Det må frygtes, at tilsvarende problemer opstår ved behandling af sager i Pressenævnet. En

ordning med en medieombudsmand vil kunne sikre en hurtig berigtigelse.

En ordning med en medieombudsmand er kendt fra andre lande. I Sverige har der siden 1969 eksisteret en Allmänhetens Pressombudsman. Presseombudsmanden har til opgave på eget initiativ med skriftligt samtykke fra den forulempede eller efter begæring at påtale afvigelser fra god journalistisk skik.

Ad nr. 4

For offeret vil det i mange situationer være svært at dokumentere et økonomisk tab eller anden skade af betydning. Derfor foreslås, at der bliver adgang til genmæle selv i situationer, hvor der ikke kan påvises et økonomisk tab eller anden skade af betydning.

Ad nr. 5

Ændringsforslaget er en konsekvensændring som følge af, at kompetencen, hvad angår genmæle, er overladt til medieombudsmanden. Fristen regnes fra det tidspunkt, da redaktørens afslag på genmæle er kommet frem til klageren.

Ad nr. 6

De nærmere regler for medieombudsmandens virke fastsættes af Folketinget.

Medieombudsmanden vederlægges efter samme retningslinjer som Pressenævnet, jf. § 52, stk. 3.

Det må formodes, at antallet af sager fortsat vil være begrænset, hvorfor stillingen som medieombudsmand ikke kræver en fuldtidsansættelse.

Ad nr. 8

Ændringsforslaget er en konsekvensændring som følge af, at kompetencen, hvad angår genmæle, er overladt til medieombudsmanden.

Til nr. 7

Ved den ændrede affattelse åbnes der mulighed for, at også andre særligt kvalificerede jurister end dommere kan beskikkes som formand eller næstformand for Pressenævnet.